

Inhoud

Hoofdstuk 1	Waarom geen roofoverval?	5
Hoofdstuk 2	Een bijzondere opdracht	17
Hoofdstuk 3	Een andere bijzondere opdracht	22
Hoofdstuk 4	Een huzarenstukje	31
Hoofdstuk 5	De kist van Sint Simeon	42
Hoofdstuk 6	Het spel wordt opgezet	55
Hoofdstuk 7	De pionnen worden opgesteld	63
Hoofdstuk 8	Het spel begint	72
Hoofdstuk 9	Indringers in de schatkamer	83
Hoofdstuk 10	Op de vlucht	97
Hoofdstuk 11	Waar is de buit gebleven?	109
Hoofdstuk 12	Onaangename verrassingen	125
Hoofdstuk 13	Naar Plitvice	138
Hoofdstuk 14	Bijzonder kerkbezoek	149
Hoofdstuk 15	Fotobewijs	166
Hoofdstuk 16	Allerzielen	176
Hoofdstuk 17	Een onverwachte wending	182

Waarom geen roofoverval?

‘**W**aarom krijg ik die opdracht niet?’

Boris Vukelic, burgemeester van Zadar kijkt naar de kleine man die voor hem zit. Fotograaf Dinko Ivelja. Met zijn ongekamde haar probeert hij er artistiek uit te zien. Maar zijn miezerige gestalte heeft niets kunstzinnigs. Zijn werk ook nauwelijks. Dinko schuift naar voren op zijn stoel.

‘Dit kun je niet maken. Ik ben altijd je vaste fotograaf geweest. En nu er eens een echt mooie klus is boor je me die door de neus. Waarom?’

Hij kijkt woedend naar de fors gebouwde burgervader met zijn borstelige haar en snor.

Boris zucht. Normaal gaat hij niet in discussie, maar Dinko is toch min of meer een vriend. Hoe moet hij Dinko uitleggen dat hij hiervoor eigenlijk niet goed genoeg is? Moeilijk. Boris kent de kleine fotograaf nog uit de oorlog van 1995. Dinko was een betrouwbare soldaat. Maar de oorlog ligt ver achter hen. Kroatië is een vrij en democratisch land. Volop kansen. Het is hem gelukt burgemeester te worden. En nu is hij hard op weg een succesvol burgemeester te worden. Maar dan moet de tentoonstelling die hij in Zadar gaat houden wel een wereldwijd succes worden. En daar heeft hij mannen voor nodig van een ander kaliber dan Dinko.

Boris trommelt met zijn vingers op het bureaublad. ‘Tja, je bent soms een goede fotograaf. Maar ik ben van plan om de hele goudschat van Zadar ten toon te stellen. Een tentoonstelling die mensen van over de hele wereld naar onze stad moet lokken. Toeristen die hier veel geld uit gaan geven. De foto’s die je

voor de reisgidsen gemaakt hebt zijn best aardig, maar voor dit project wil ik meer. Spannender foto's.'

'Ik kan best spannende foto's maken. Zeg maar hoe spannend je het hebben wilt.'

'Hoor eens Dinko, ik organiseer deze tentoonstelling samen met Milan Dalmatin.'

'Mooi, Milan ken ik uit de oorlog. Ik heb in de oorlog ook een tijd onder hem gediend. Hij kent mij en zal mij vast en zeker als fotograaf willen hebben.'

Boris wil een einde aan dit gesprek. Het heeft hem lang genoeg geduurd.

'Het spijt me voor je, maar ik heb het er met Milan over gehad en we zijn het er samen over eens dat we een fotograaf willen met een grotere bekendheid.'

Dinko snuift. 'Dat geloof ik niet. Milan is heel tevreden over mijn werk.'

'Het gaat niet alleen om je werk. Deze tentoonstelling moet allure hebben, dan werk je niet met de plaatselijke fotograaf maar laat je een beroemdheid invliegen.'

De kleine fotograaf maakt een minachtende armzwaai. 'Zo'n vent is niet beter dan ik, alleen veel duurder.'

'Dat is mijn probleem niet. Milan betaalt.'

Dinko priemt een wijsvinger in de richting van de burgemeester.

'Ik laat het er niet bij zitten. Ik ga mijn beklag doen.'

'Bij wie?'

'Eerst bij Milan, en daarna desnoods bij de rechter.'

Boris schudt meewarig zijn hoofd. 'Doe niet zo belachelijk. Je krijgt heus je opdrachten wel, maar deze niet. Daar kan geen rechter iets aan veranderen en dat weet je. Verder heb ik het druk, dus als je anders niks hebt ...'

Het lijkt of Dinko nog wat wil zeggen. Met een donkere blik kijkt hij naar Boris. Hij knijpt zijn lippen op elkaar. Dan komt hij overeind en vertrekt zonder te groeten.

Als Dinko de deur achter zich heeft dichtgetrokken, ontsnapt er een zucht aan Boris' lippen. Hij pakt de hoorn van de ouderwetse telefoon en draait het mobiele nummer van Milan Dalmatin.

'Ja?'

'Milan?'

'Ja.'

'Boris hier. Ik heb Dinko op bezoek gehad. Hij was nogal in zijn kuif gepikt omdat hij de foto's niet mag maken.'

'Goed gedaan, we moeten die prutser niet voor deze klus hebben. Dit moet goed. Ik heb trouwens een geweldig idee om onze tentoonstelling in één klap wereldwijd op de kaart te zetten. Kun je even langskomen?'

'Waar ben je nu dan?'

'Op mijn boot. Kom meteen.'

Boris likt langs zijn bovenlip. Kom meteen? Kom meteen? Hij is geen boodschappenjongen! Maar nieuwsgierig is hij wel.

'Oké, ik kom.'

Boris Vukelic verlaat het gemeentehuis en rijdt met zijn dienstwagen, een Audi A6, naar de haven. Parkeren is hier lastig. Hij zet de auto op de stoep op een plek waar dat niet mag. Als burgemeester is hij ook hoofd van de politie. Iedere agent kent de wagen en zal het niet in zijn hoofd halen een bekeuring achter de ruitenwisser te steken.

Aan een privésteiger ligt het prachtige jacht van Milan. Bewonderend kijkt Boris naar de sierlijke lijnen van het miljoenenjacht. Twee dekken, een grote stuurhut over de hele breedte en een zonnedek. Als Milan niet op zijn landgoed op een privé-eiland voor de Dalmatische kust is, brengt hij zijn tijd door op dit schip in de haven van Zadar. Milan heeft ook een appartement in de stad om gasten te ontvangen, maar op het jacht woont hij comfortabeler. De drie casino's in de stad zijn alle-

maal van hem en zorgen voor een constante geldstroom.

Over de betonnen dwarssteiger slentert Boris in de richting van het drijvende paleis. Een loopplank met leuningen voert naar het achterdek. Als hij een voet op de plank zet komt een van Milans bodyguards als uit het niets naar hem toe.

‘Goedemiddag meneer Vukelic.’

‘Dag Drago, ik heb een afspraak met Milan.’

‘Dat weet ik, volgt u mij maar.’

Boris volgt de bodyguard. Ze lopen door het brede gangboord. Een stalen wenteltrap brengt hen naar het bovendek waar Milan in een dekstoel ligt. Een dunne Cubaanse sigaar steekt als een boegspriet uit zijn mondhoek. Meteen komt de zakenman met een brede grijns uit zijn stoel en loopt met uitgestoken hand naar de burgemeester. Hij is boven de zestig, maar dat is hem niet aan te zien. Een strak wit maatkostuum. Of Milan zijn haar verft weet Boris niet, maar er is nog geen grijs te zien. Hij is niet fors, maar straalt toch iets krachtigs uit.

‘Boris, mijn vriend, ga zitten. Wat wil je drinken?’

‘Doe maar iets fris.’

‘Iets fris? Ik heb een briljant plan! We hebben misschien iets te vieren! Ik laat je een fris Mexicaans biertje inschenken.’

Hij knipt met de vingers en wijst naar een van zijn bemanningsleden die in een onberispelijk wit uniform achter de bar staat.

‘Andreos, twee Corona’s, koud.’

De man trekt achter de bar een koelkast open en pakt er twee slanke goudgele flesjes uit. Het sist even als de doppen eraf wippen. De barman presenteert het bier met een nat glas op een zilveren dienblad.

Milan wappert met zijn hand naar de bodyguard en de kelner.

‘Willen jullie ergens anders heen gaan? Boris en ik moeten praten.’

De beide mannen vertrekken onmiddellijk.

Boris gaat op een van de dekstoelen zitten. Langzaam schenkt

hij het blond schuimende bier in het bolle glas. ‘Je had een idee om onze tentoonstelling op de kaart te zetten? Wereldwijd?’

Terwijl hij zijn flesje vasthoudt wijst Milan met zijn wijsvinger naar zijn kameraad. ‘Juist! Wereldwijd! Wij gaan een stunt uithalen.’

‘Een stunt?’

‘Precies. Even alles op een rijtje. De oorlog ligt alweer een hele tijd achter ons. Ons land is nu veilig, maar de toeristen komen nog niet zo massaal als ze dat in het verleden deden. In Split en Dubrovnic zit de loop er al wel weer in, maar Zadar kan nog wel een zetje in de rug gebruiken. Het goud van de kerken van Zadar en Nin, dat zou een enorme trekpleister kunnen worden.’

Boris knikt. ‘En vergeet de zilveren kist van Sint Simeon niet. Gemaakt van tweehonderdvijftig kilo puur zilver, opgefleurd met heel wat goud.’

‘Inderdaad, dat moet de grote trekker worden. Het hele jaar staat de kist in de Kerk van Sint Simeon gedragen door twee zwarte stenen engelen. Zo hoog dat hij nauwelijks te bekijken is. Een week per jaar staat de kist tentoongesteld met de zijkant open zodat de bedevaartgangers de mummie van Simeon kunnen bekijken en aanbidden.’

In zijn stem klinkt nauwelijks verholen minachting. ‘Alsof iemand die al tweeduizend jaar dood is je nog kan horen.’

Boris schrikt. ‘Milan, hou op. Je weet hoe belangrijk Sint Simeon voor de stad en de bedevaartgangers is.’

Milan glimlacht. ‘Gelukkig wel, en geloof me, hij wordt nog belangrijker.’

De burgemeester kijkt hem argwanend aan. ‘Hoe bedoel je?’

‘Hij gaat tijdelijk verdwijnen.’

‘Wat?!’

Milan gaat zitten en neemt langzaam een slok van zijn bier.

‘Wat bedoel je nou?’ vraagt Boris geïrriteerd.

‘Ik bedoel precies wat ik zeg. Simeon gaat een paar dagen op vakantie.’

‘Ik snap je niet.’

‘De goudschat van Zadar is fantastisch, maar niemand heeft er ooit van gehoord. Dat is anders met bijvoorbeeld het goud van Toetanchamon. Iedereen kent die schat. En hoe komt dat? De schat werd op een spectaculaire manier gevonden. Het was indertijd wereldnieuws. En nog steeds hangen er legendes omheen. Het gouden dodenmasker is een van de bekendste voorwerpen van de hele wereld.’

Dan wijst hij met de sigaar in de richting van de stad.

‘De kist van die oude heilige is minstens zo mooi. Maar niemand kent hem. En daar gaan we verandering in brengen.’

‘Da’s mooi, maar hoe wil je dat doen?’

‘We stelen een deel van de goudschat, zorgen dat het wereldnieuws wordt en laten de schat een paar dagen later gevonden worden. Liefst ook weer op een spectaculaire manier.’

‘Wat?! Ben je helemaal gek geworden?’

‘Niet gek. Geniaal. We hebben alle troeven in handen. De schatten staan voor het eerst bij elkaar. Jij bent het hoofd van de politie en leidt de opsporing.’

‘Maar wat wil je precies stelen dan?’

‘Even heel kort door de bocht. We dringen op een of andere manier de schatkamers binnen. Halen Simeon uit zijn kist, stoppen er zo veel mogelijk goud voor in de plaats en laten de zilveren kist verdwijnen. Dat zal een enorme schok teweegbrengen. Wereldnieuws. De paus springt spontaan uit z’n vel. Zoiets is nog nooit vertoond.’

Boris vliegt overeind. ‘En zoiets wordt ook nooit vertoond. Heb je dan geen enkel respect? Je kunt de mummie van Sint Simeon niet zomaar uit die kist halen.’

‘Nou, dan nemen we hem mee. Het is maar voor even.’

‘Nooit! Daar zal ik nooit aan meewerken. Bovendien, hoe wil je

die kist daar weg krijgen? Hij is bijna twee meter lang en anderhalve meter hoog. Er is tweehonderdvijftig kilo aan zilver in verwerkt. En er zit ook heel wat goud aan. Als je hem dan ook nog volstopt met gouden voorwerpen, heb je een kraan nodig om die kist te tillen. Gekkenwerk.'

Milan glimlacht. 'Zie je nou wel dat het idee van een roof je wel aanspreekt. Wat we precies meenemen en hoe, daar komen we nog wel uit.'

'Van Sint Simeon blijf je af.'

'No problem. Als er een deel van de schat verdwijnt dan is dat al wereldnieuws. Als we het goed spelen komt de kist dan ook wel wereldwijd op de tv. Maar hoe kijk je tegen het basisidee aan?'

'Je overvalt me er nogal mee. Hoe zie je dat precies voor je?'

'De schat bevindt zich in de schatkamers naast de kerk van Santa Maria. In het voormalige klooster. Voordat de tentoonstelling wordt geopend komt er een fotograaf opnames maken. Het alarm in de kerk is dan actief, maar dat in de schatkamers niet, want daar is die man aan het werk. Waarschijnlijk gaat er bewaking mee in de schatkamers, maar er moet een manier zijn om precies op dat moment een spectaculaire overval te doen.'

Boris trekt een denkrimpel in zijn voorhoofd. 'Hmm, dus een overval als er foto's gemaakt worden? Moeten we daar dan een beroemde fotograaf aan het werk hebben?'

Milan wrijft over zijn kin. 'Tja, als je een fotograaf van wereldformaat aan het werk hebt dan trekt dat wel extra pers, maar we moeten er voor oppassen dat vervolgens niet alle aandacht naar die fotograaf gaat.'

Ineens trekt er een grimas over zijn gezicht. 'Of moeten we het zo spelen dat die fotograaf de schuld van de overval in de schoenen wordt geschoven?'

'Hoe wil je dat precies aanpakken? Zo te horen heb je alleen nog maar wat vage plannen.'

‘Dat klopt. Ik ben geen inbreker. Ik heb geen idee hoe ik zo’n schatkamer in of uit moet komen. Ik weet ook niet hoe ik een kist van tweehonderdvijftig kilo moet verplaatsen.’

‘Die kist zouden we met rust laten.’

‘Precies, maar zie je de koppen al in de krant: “Zilverroof in Zadar”.’

Boris schudt zijn hoofd. ‘Wilde plannen, maar we kunnen er niks mee.’

‘Jij misschien niet, en ik ook niet. Maar wat dacht je van Raimond Donley?’

Boris kijkt hem geschrokken aan. ‘Raimond Donley? Die vent is gevaarlijk. Levensgevaarlijk!’

Milan trekt met zijn schouders. ‘Zolang ik hem betaal werkt hij voor mij. Als iemand het kan is hij het.’

Boris aarzelt. ‘Ik mag die vent niet. Hoe weet je trouwens of hij nog leeft? Zulke avonturiers worden volgens mij niet oud, en hij zou nu toch minstens midden vijftig moeten zijn.’

‘Ik zet een detective op zijn spoor.’

‘Dat kan nog weleens lastig worden. Ik vraag me af of Raimond Donley zijn echte naam is.’

‘Ik weet wel zeker van niet. Hij werkt onder verschillende namen. Dat doen alle geheim agenten. Ik heb een keer in zijn spullen geneusd en vond een stapel paspoorten. Hij heeft onder andere een Nederlands paspoort. Daar heet hij Chris Niehof. In Amerika heet hij Jack Morrisson, als ik het me goed herinner.’

‘Wees blij dat hij niet gemerkt heeft dat je aan zijn spullen hebt gezeten. Dan had je hier niet tegenover me gezeten.’

Milan haalt zijn schouders op.

Boris wil nog wat zeggen, maar vanaf de kade klinkt een stem.

‘Mister Dalmatin! Bent u aan boord?’

Boris herkent de stem. Dinko! De kleine fotograaf heeft zich dus niet af laten poeieren.

Milan komt overeind en loopt naar de reling.

‘Dinko Ivelja, mijn goede vriend!’ hoort Boris hem zeggen.

‘Kan ik aan boord komen?’

‘Maar natuurlijk.’

‘Waarom jaag je hem niet weg?’ zegt Boris zacht.

‘Altijd vriendelijk beginnen. Ik werk hem er wel uit.’

Milan loopt door het gangboord naar de achtersteven. ‘Drago, laat hem aan boord.’

Boris slikt zijn laatste slok bier weg als Milan met Dinko boven komt. Hij ziet dat de kleine fotograaf schrikt als hij hem ziet.

‘Waarom ben je gekomen?’ zegt Milan met geveinsde belangstelling.

Boris kijkt naar de kleine fotograaf. Dinko’s vinger priemt in zijn richting. ‘Dat moet je hem vragen. Jullie organiseren een tentoonstelling en ik mag de foto’s niet maken. Hij zegt dat u het daarmee eens bent, maar daar geloof ik niets van.’

Milan wijst naar een stoel. ‘Ga zitten.’

Dinko zakt in een dekstoel.

Boris ziet dat Milan naar een boekenkast loopt. Er zitten glazen deuren voor zodat de boeken er bij ruige zee niet uit vallen. Hij kijkt even langs de titels. Dan opent hij een van de deuren en pakt er een klein boekje uit. ‘The gold of Zadar’ is de titel. Milan loopt ermee naar Dinko.

‘De foto’s in deze uitgave heb jij gemaakt.’

‘Dat klopt.’

Milan ritst met zijn duim langs de bladzijden zodat de foto’s in hoog tempo voor Dinko’s ogen langskomen.

‘Kijk nou zelf. Die foto’s zijn allemaal gelijk. Een grijsblauwe achtergrond met een gouden voorwerp ervoor.’

Boris glimlacht achter zijn hand.

‘Op grijsblauw komen ze het duidelijkst uit’, zegt Dinko fel.

‘Dat kan wel zijn, maar ze zijn allemaal hetzelfde. Compleet fantasieloos.’

Dan buigt hij zich diep voorover. ‘Dinko, dit is bagger.’

Dinko's ogen schieten vuur. 'Hoeveel verstand hebben jullie van foto's?'

Boris is benieuwd wat Milan nu gaat zeggen.

Milan werpt het boekje op tafel en loopt naar een andere kast met glazen deuren. Daarachter staan honderden cd's. Ze staan blijkbaar op alfabetische volgorde, want de zakenman pikt er moeiteloos een aantal tussenuit. U2, Bruce Springsteen, Metallica, Rolling Stones. Hij legt de cd's een voor een op tafel.

'Al deze hoesjes zijn gemaakt door de Nederlandse fotograaf Anton Corbijn. Dat zijn foto's! Dan zie je toch zeker het verschil wel?'

Dinko snuift terwijl hij de cd's op het tafeltje gooit. 'Weet je wat Anton Corbijn kost?'

Milan gaat tegenover de kleine fotograaf zitten. 'Dinko, het gaat me niet om het geld. Wat ik wil kun jij niet.'

'Jij hebt makkelijk praten met je mooie boot. Ik moet hard werken voor mijn centen. Ik heb dat geld van die opdracht gewoon nodig.'

'Vergis je niet, ik werk ook hard voor mijn centen. Wat zouden we je hebben moeten betalen voor je werk als je de opdracht wel had gekregen?'

'Een paar honderd euro. Een vriendenprijs. Daar haalt Anton Corbijn zijn camera nog niet eens voor uit z'n tas.'

Boris ziet dat Milan glimlacht. 'Dinko, je was een trouwe soldaat. Ik mag je. Ik laat duizend euro op je rekening storten en daarna wil ik er niets meer over horen.'

Dinko is verontwaardigd. 'Ik heb ook nog mijn beroepstrots.'

Milan buigt zich voorover en legt zijn hand op Dinko's schouder. 'Dinko, neem mijn aanbod aan en zeur niet verder. Je krijgt deze opdracht niet. Basta.'

Dan krijgt zijn gezicht een ernstige trek. 'Geloof me Dinko, er komt een dag dat je blij bent dat je deze opdracht niet hebt gekregen.'

Een paar minuten later staat Boris met Milan aan de reling de kleine fotograaf na te kijken.

‘Dat had je niet moeten zeggen’, vindt Boris.

‘Wat niet?’

‘Dat er een dag zal komen dat hij blij zal zijn dat hij die opdracht niet heeft gekregen.’

Milan haalt zijn schouders op. ‘Dinko is dom.’

Boris draait zich om. Hij ziet de cd’s op de tafel liggen. ‘Denk je er echt over om Anton Corbijn hierheen te halen? Die vent is wereldberoemd.’

‘Precies, en daarom moeten we hem juist niet hebben. We moeten iemand zoeken die vergelijkbare kwaliteit levert, maar waar nog nooit iemand van heeft gehoord. Ik ga wel op zoek op het internet. Nederland heeft veel goede fotografen. Ik vind wel wat. Laat dat maar aan mij over. Ik zorg dat ik een fotograaf aan de haak sla en dat we in contact komen met Raimond Donley – als die nog leeft. Het enige wat jij moet doen is me geen strobreed in de weg leggen als de plannen uitgevoerd worden.’

‘Dat kan ik je niet garanderen. Ik wil een vinger in de pap houden.’

‘Natuurlijk. We doen het samen. Je snapt wel wat ik bedoel. Jij geeft leiding aan de politie. Zorg ervoor dat de overval kan slagen. Later vind jij met je politie de schat terug en ben je de held van de dag. Nou, hoe klinkt dat?’

Boris grijnst. ‘Natuurlijk klinkt dat goed. Maar de plannen zijn nog veel te vaag.’

‘We kunnen pas plannen maken als ik Raimond Donley gevonden heb, en hij bereid is ons te helpen.’

Boris krabt aan zijn kin. ‘Heb je toch iets te drinken voor me? Iets sterkers.’

‘Whisky?’

‘Best.’

‘Andreos. Twee keer Lagavulin.’

Als even later het ijs in zijn glas tinkelt kijkt Boris naar Milan. 'Denk je dat Raimond, of hoe hij tegenwoordig ook maar heet, echt een plan kan verzinnen? Een goudschat uit een zwaar bewaakte schatkamer halen, en de hele wereld om de tuin leiden?'

'Als één het kan is hij het.'

Boris staart peinzend over de haven. 'Dinko zal echt nog een keer blij zijn dat hij deze opdracht niet kreeg.'

De vader van Kirsten en Steven Simons is fotograaf. Voor zijn werk komt hij in allerlei landen. Als het even kan, gaan Kirsten en Steven mee. En als het even kan ... komen ze in actie als criminelen hun pad kruisen.

Hou je van boeken over misdaad en mysterie, die spannend zijn tot de laatste bladzijde? Lees dan de hele serie *Simons' spectrum*!

